

Sài Gòn mùa Phật đản

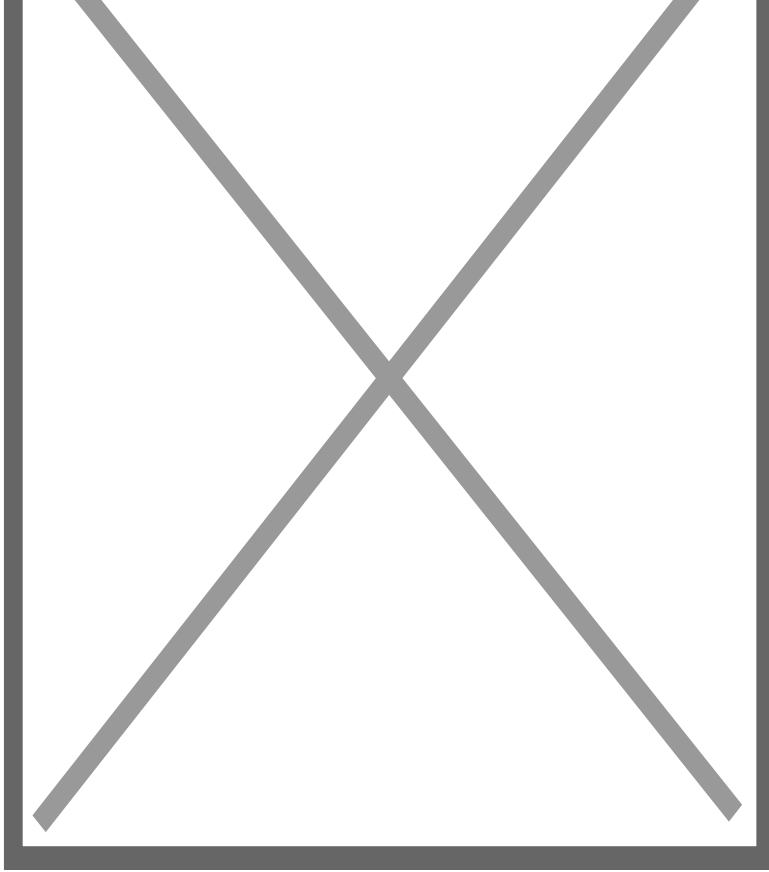
ISSN: 2734-9195 17:32 14/05/2024

Sài Gòn, mùa Phật Đản! Một buổi chiều đầu tuần, bước qua tháng Tư Âm lịch, buổi chiều Sài Gòn dịu nắng nhưng hơi nóng từ mặt nhựa đường...

Sài Gòn, mùa Phật Đản! Một buổi chiều đầu tuần, bước qua tháng Tư Âm lịch, buổi chiều Sài Gòn dịu nắng nhưng hơi nóng từ mặt nhựa đường vẫn còn âm ỉ, bám quện trong con hẻm nhỏ, tôi dừng chân ở một ngôi Chùa quen thuộc ở Sài Gòn. Hôm nay tôi ghé vào đây để viếng Chùa và cảm nhận không khí của mùa Phật Đản đang về trong lòng Thành phố!

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm - Sài Gòn**

Sài Gòn, mùa Phật Đản!

Một buổi chiều đầu tuần,

bước qua tháng Tư Âm lịch, buổi chiều Sài Gòn dịu nắng nhưng hơi nóng từ mặt nhựa đường vẫn còn âm ỉ, bám quện trong con hẻm nhỏ, tôi dừng chân ở một ngôi Chùa quen thuộc ở Sài Gòn, hôm nay tôi ghé vào đây để viếng Chùa và cảm nhận không khí của mùa Phật Đản đang về trong lòng Thành phố!

Sau khi đưa chiếc xe xuống bãi đậu, tôi thong thả bước vào cổng Thiền môn, một cảm giác mát rượi từ những hàng cây xanh cổ thụ che phủ quanh sân, nghe mùi hương nhẹ nhẹ từ những đóa hoa bá tính cúng dường, lòng tôi dịu lại, nhẹ tênh như vừa trút bỏ những thứ ngổn ngang bận bịu, những nặng nề mỗi một của cái nắng, của phàm tục bụi trần, mỗi khi bước qua cánh cổng Thiền môn, tôi luôn có một cảm giác như được bước vào một không gian khác hẳn, trầm lặng và thoát tục.

Tôi lặng lẽ chấp tay xá lạy tượng Phật Quan Âm được đặt trong sân, rồi đi về phía cái ghế đá quen thuộc ngồi nghỉ chân, một ly nước cam mát lạnh tôi mua ngoài đầu hẻm làm cho tôi thấy thoải mái, an vui trong không gian thanh tịnh, thoáng thoáng hương trầm.

Tôi vừa ngồi, vừa uống nước, vừa nhìn những người mộ đạo đi vào cửa Thiền môn, họ chậm rãi mang những bó hoa đến phía tượng Mẹ Quan Âm cung kính

cúng đường. Một vài người nhân công đang quét dọn quanh sân chuẩn bị cho ngày Đại lễ. Mỗi lần vào đây, tôi cứ như một người vô ưu, trong đầu chẳng còn chút suy tư nghĩ ngợi.

Tôi có một sở thích vào Chùa ngồi uống nước hơn là ngồi ngoài hàng quán bởi cảm giác ngồi thư giãn, uống từng ngụm nước, nghe tiếng chim ríu rít trên những tàng cổ thụ, nghe mùi nhang ấm, nghe tiếng chuông trầm, tất cả hòa quyện vào nhau, an nhiên và tĩnh diệu mà không có nơi nào sánh được.

Uống nước xong, tôi bước lên Chính điện, ngôi Chính điện trầm mặc trong gam màu gỗ đen, mát rượi giữa những tầng cây, những viên đá đỏ đính kết trên lan can cầu thang đẹp lung linh trong ánh đèn vàng, những chiếc đèn lồng đồng đưa thích mắt, hiện lên một không gian cổ kính của nơi Thiền tịch.

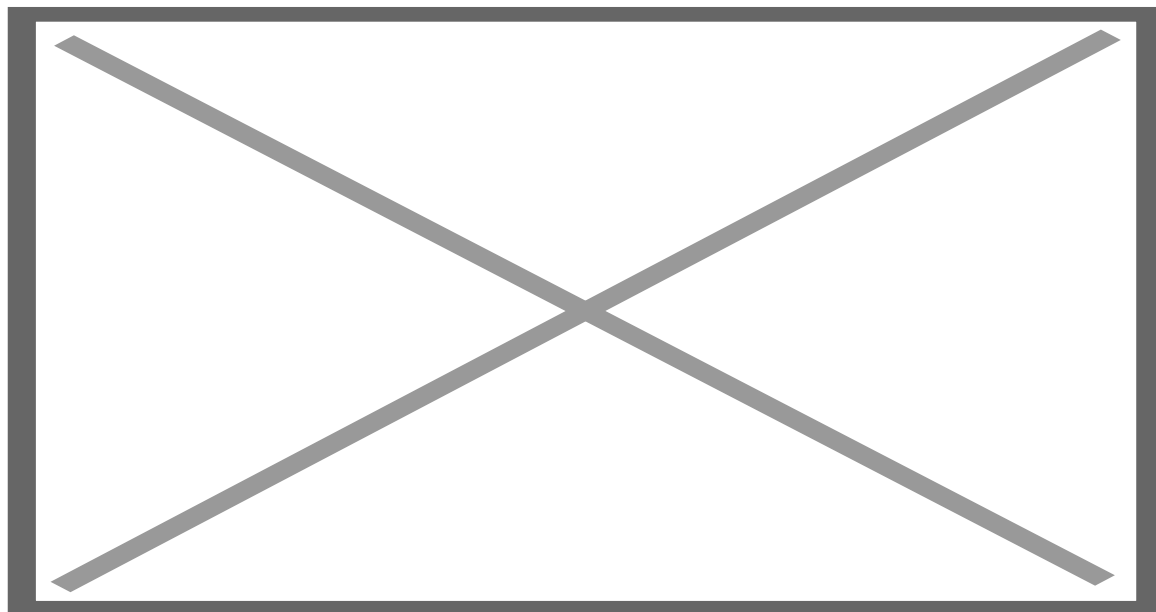

"Chính điện không người, tôi nhẹ nhàng quỳ xuống chắp tay khẩn nguyện, Phật điềm an, từ bi và tĩnh lặng ở phía trên cao, Phật nhìn con bằng đôi mắt hiền từ, con trải lòng với Phật bằng tất cả tín tâm và lòng mộ đạo, con thương kính Phật và con tin Phật cũng luôn che chở, thương con, Phật thương tất cả chúng sinh bằng tình thương sâu rộng nhất".

Thỉnh thoảng, khi có chuyện buồn, tôi không nói cùng ai, tôi vẫn tìm đến Chùa chỉ để lặng im ngồi trước Phật rồi kể chuyện, có những ngày tôi chỉ biết lặng lặng khóc như một đứa trẻ trước Người, dường như tôi chưa bao giờ có thể trải lòng mình với ai ngoài với Phật.

Sau khi đánh lễ Phật xong, tôi quay trở ra ngoài phía hành lang chính điện, ngồi im lặng, lúc này có lẽ là lúc tôi thấy mình bình an nhất, tôi được nghe tiếng gió thổi, tiếng chim hót, tiếng chuông gió trong veo, nhìn những mảng mây chiều

trôi lặng lẽ, nhìn ánh rạng cuối ngày khuất dần ở phía đằng Tây xa thẳm rồi nhắm mắt lại nghe mùi hương hoa Sứ tỏa thơm thanh khiết.

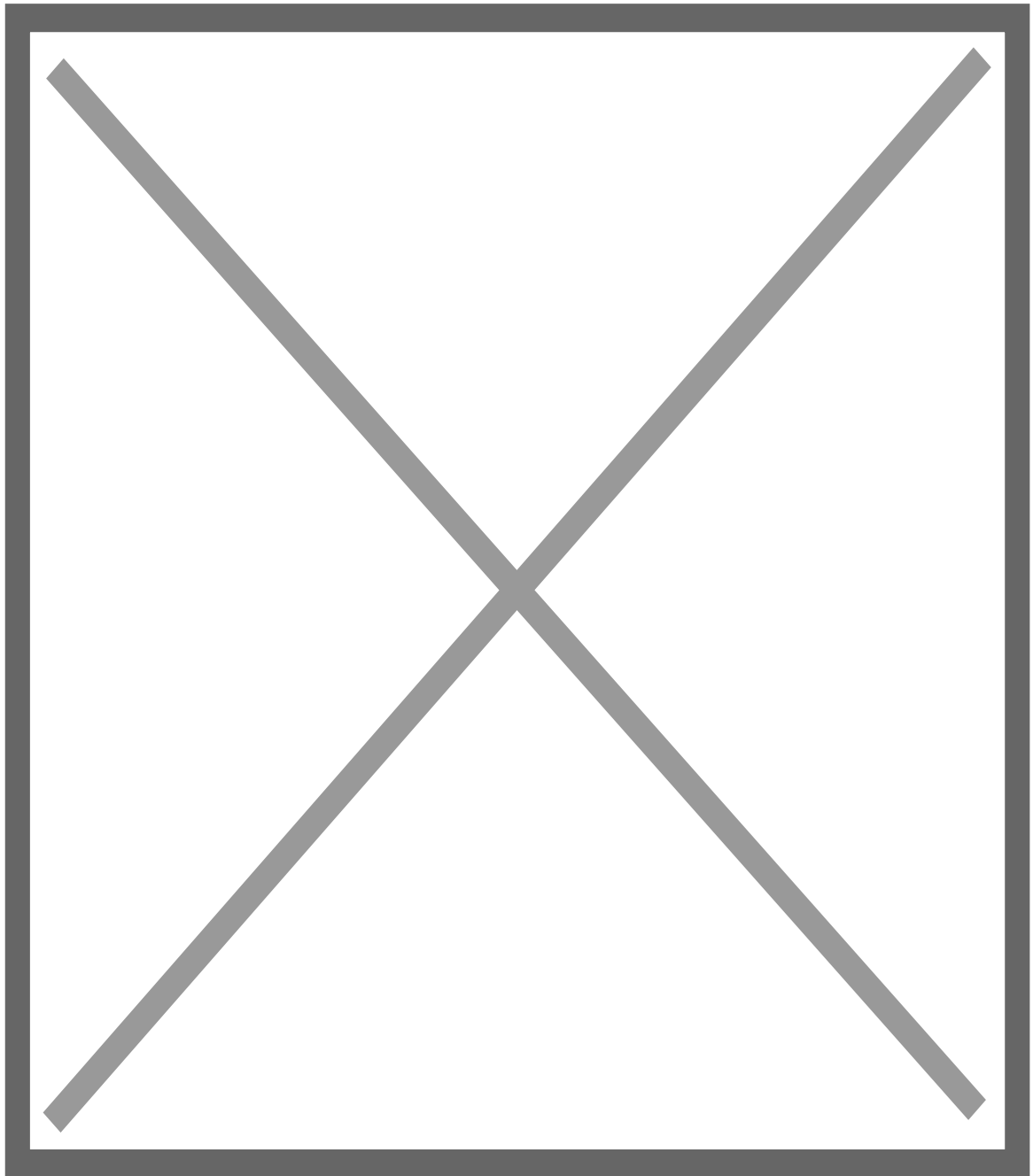
Không gian u trầm như trút bỏ hết những vướng bận thường ngày đến nỗi tôi chẳng còn muốn nghĩ đến một điều gì, tôi chỉ muốn dành khoảng thời gian này để cảm nhận những thanh âm thoát tục, khoảnh khắc an yên phẳng lặng tựa mặt hồ.

Trong những ngày Phật giáo rơi vào những cuộc khủng hoảng truyền thông, nhìn đâu cũng thấy xô bồ ngôn từ và ý niệm, có lúc tôi cũng gieo mình vào đó, lặn ngụp trôi nổi đúng sai, đã từng đau đến mức bật khóc khi nhìn thấy những câu chuyện không mấy gì tốt đẹp đang phơi bày ngoài kia.

Khi hình ảnh Phật giáo phải rơi vào trăm nghìn mũi tên, búa rìu dư luận, nhưng rồi khi bước vào ngôi Chùa tĩnh lặng, tôi lại thấy những câu chuyện ấy giống như một con sóng ngoài biển cả, sẽ luôn ào ạt vào bờ rồi cũng vỡ tan vào cát.

Đạo Phật vẫn đẹp đẽ trong tôi, ánh mắt Phật vẫn từ bi, tình thương và sự chở che của Người như suối nguồn tưới tắm lên những tâm hồn khô cằn, đầy rẫy vết thương, Người vẫn là nơi bình yên để chúng sinh nương tựa. Đạo Phật nghìn năm vẫn vậy, vẫn đại hùng đại lực, vẫn bi mẫn, thấu rõ chân tâm.

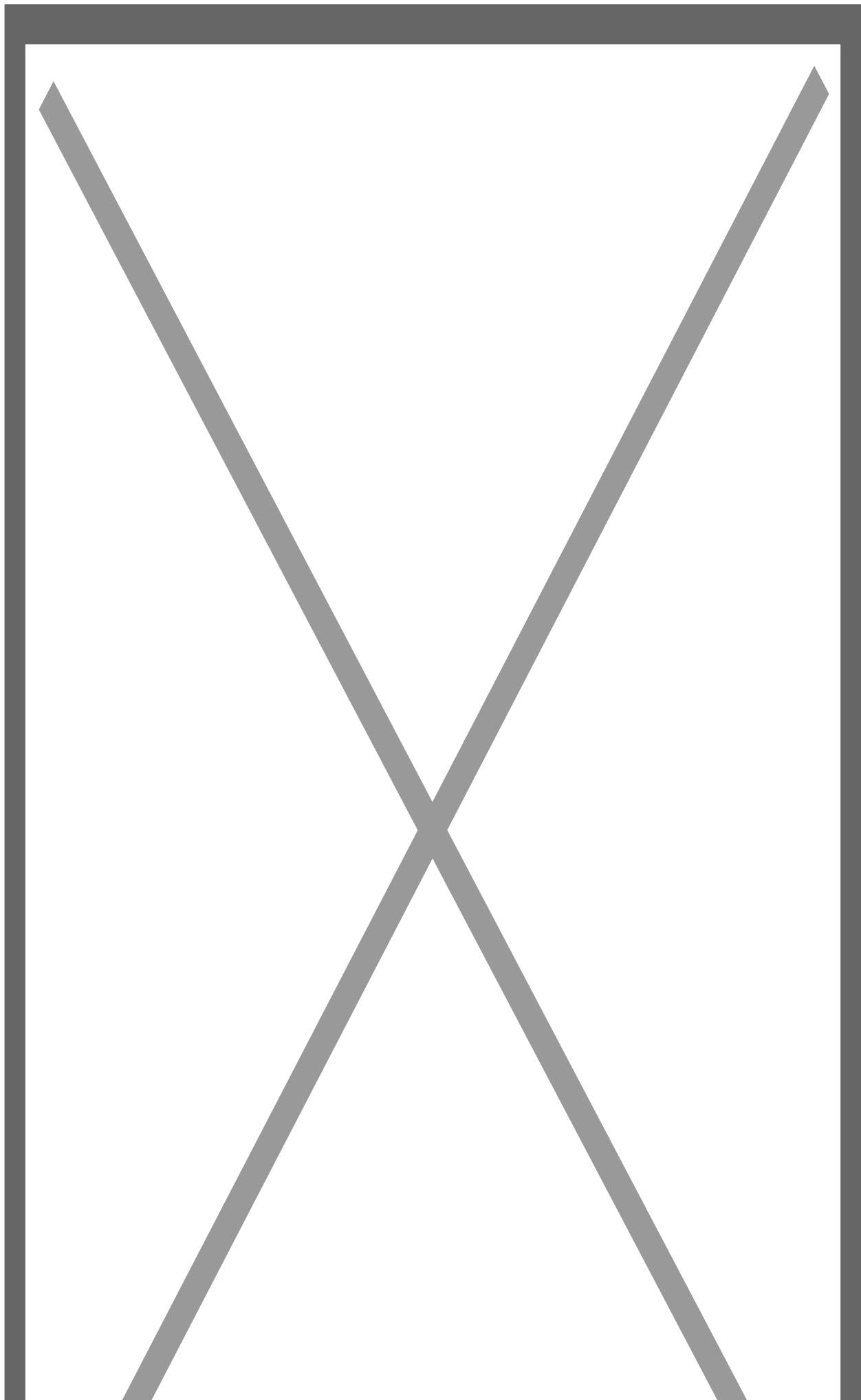
Đạo Phật luôn đầy tính nhân văn, thông tuệ và khai mở, chỉ vì lòng người phức tạp, rối ren và nhỏ hẹp nên không ít lần làm cho người mộ đạo bị lầm đường lạc nẻo, xáo động tín tâm, nhưng hãy bỏ qua yếu tố con người để tìm đến Phật, ta vẫn thấy Phật từ bi, ánh sáng của Phật vẫn soi rọi cho ta trong từng nẻo giác, mặc cho ngoài kia có những gió mưa, có những thật giả thế nào.

Sài Gòn mùa Phật Đản, đâu đó những ồn ào giữa lòng nội đô tấp nập, vẫn hiện lên một mảng màu tịch lặng thâm trầm để lòng người lắng đọng an yên, bởi dù là ai, mỗi khi bước chân vào chốn Thiền môn cũng đều thấy lòng mình nhẹ lại, những vui buồn trần trở cũng hóa hư không. Những dãy cờ rực rỡ mừng ngày Phật Đản giăng trên nóc Chùa cổ kính, tịch lặng nằm ẩn khuất giữa những tòa nhà cao vợi chọc Trời bỗng đẹp linh thiêng huyền hoặc.

Tôi bước ra khỏi cổng Chùa khi Trời vừa chập tối, lặng lẽ nhặt vài chiếc lá Bồ đề mang về đặt vào chiếc hộp như một thói quen. Tôi cúi xuống trao cho những người hành khất đang ngồi trước cổng một ít tiền thí tặng, họ rói rít cảm ơn, tôi mỉm cười thương cảm! Nơi sân Chùa vẫn còn những mảnh đời bất hạnh đang nương tựa vào lòng từ tâm của người vắng cảnh.

Sài Gòn tràn lên sức sống khi ánh đèn rực rỡ bật lên, những làn xe đông đúc nối đuôi nhau sau giờ tan tầm hối hả, tôi chậm rãi rời đi, khuất dần cổng Thiền môn cổ tự, mùa Phật Đản về, mong lòng người vẫn luôn giữ an yên, thương Chùa và mến đạo, nơi vẫn gánh vác giá trị tâm linh tín ngưỡng cho bốn bề tha nhân, mái Chùa với hương trầm thanh thoát, tiếng Chuông vang, với lũ chim ríu rít hiền ngoan vẫn là nơi an lạc để ta về.

Tác giả: **Võ Đào Phương Trâm - Sài Gòn**